

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การขอปัญหาข้อกฎหมายในการแต่งตั้งสัตวแพทย์
ตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๙

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ กษ ๐๕๑๐.๔/๕๕๘๒ ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้แต่งตั้งข้าราชการกรมประมงบางตำแหน่งเป็นสัตวแพทย์ตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๙ โดยกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติการตามที่กำหนดไว้เฉพาะในกฎกระทรวงซึ่งออกตามความในมาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๖ ในส่วนที่เกี่ยวกับสัตว์หรือซากสัตว์ที่เป็นสัตว์น้ำประเภท กุ้ง จระเข้ เต่า ตะพาบน้ำ ปลา ปู และหอย อันเป็นการกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติการเฉพาะที่เกี่ยวกับนำเข้า นำออก หรือนำผ่านราชอาณาจักรซึ่งสัตว์หรือซากสัตว์ดังกล่าวเพื่อให้สอดคล้องกับการที่อธิบดีกรมปศุสัตว์ได้มอบหมายให้ข้าราชการกรมประมงเป็นผู้อนุญาตให้นำเข้า นำออก หรือนำผ่านราชอาณาจักรซึ่งสัตว์หรือซากสัตว์ดังกล่าวตามมาตรา ๓๑ เท่านั้น ต่อมากรมประมงได้ดำเนินการขอให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์พิจารณาแต่งตั้งข้าราชการกรมประมงบางตำแหน่งเป็นสัตวแพทย์ตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๙ เพิ่มเติม โดยขอให้มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติการเฉพาะที่เกี่ยวกับสัตว์หรือซากสัตว์ที่เป็นสัตว์น้ำดังกล่าวในบทมาตรานี้ด้วย เพื่อกรมประมงจะใช้อำนาจหน้าที่ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายนี้ในการควบคุมโรคระบาดของสัตว์น้ำภายในประเทศต่อไป

ในการพิจารณาแต่งตั้งสัตวแพทย์ตามที่กรมประมงเสนอนั้น กรมปศุสัตว์ซึ่งเป็นหน่วยงานผู้รับผิดชอบดำเนินการตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มีความเห็นว่าการปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่ของสัตวแพทย์ตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๙ ในบางมาตรามีลักษณะเป็นการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ตามพระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๕๕ ผู้ที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นสัตวแพทย์เพื่อให้มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๙ จึงต้องเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ที่ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์จากสัตวแพทย์สภาด้วย การจะแต่งตั้งข้าราชการกรมประมงซึ่งมิได้เป็นผู้ที่ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์จากสัตวแพทย์สภา จึงเป็นการขัดต่อพระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๕๕ กรมปศุสัตว์จึงได้เสนอให้แต่งตั้งข้าราชการกรมประมงบางตำแหน่งเป็นสัตวแพทย์ตามพระราชบัญญัติโรค

ระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๔๙ เพิ่มเติม โดยกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติการเฉพาะตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๐ (๒) (๔) (๕) และ (๖) มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๙

โดยกำหนดให้การใช้อำนาจตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๐ (๔) ต้องอยู่ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์จากกรมปศุสัตว์ ทั้งนี้ กรมปศุสัตว์ให้เหตุผลว่า การที่มีได้เสนอแต่งตั้งให้มีอำนาจตามมาตรา ๑๐ (๑) และ (๓) ด้วยนั้น เนื่องจากทั้งสองอนุมาตรานี้ได้กำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ในการรักษาโรคสัตว์และการทำให้สัตว์ได้รับการป้องกันโรคระบาด ซึ่งจะเป็นการขัดต่อพระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ ส่วนการที่กำหนดให้การใช้อำนาจตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๐ (๔) จะต้องอยู่ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์จากกรมปศุสัตว์นั้น เนื่องจากการใช้อำนาจตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง เป็นการตรวจวินิจฉัยโรคสัตว์ และการจะทำลายสัตว์ตามมาตรา ๑๐ (๔) ก็จะต้องมีการตรวจวินิจฉัยโรคสัตว์ตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง ซึ่งถือเป็นการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ตามพระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ ด้วย หากจะแต่งตั้งให้ข้าราชการกรมประมงมีอำนาจตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๐ (๔) ก็จะต้องกระทำโดยใช้ข้อยกเว้นตามมาตรา ๒๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ คือให้ถือว่าข้าราชการกรมประมงที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นสัตวแพทย์ เป็นบุคคลซึ่งกระทรวง ทบวง กรมมอบหมายให้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ จึงต้องกำหนดให้การใช้อำนาจของข้าราชการกรมประมงอยู่ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์จากกรมปศุสัตว์

เมื่อกรมประมงได้พิจารณาข้อเสนอและความเห็นของกรมปศุสัตว์แล้ว มีความเห็นว่า กรมประมงเป็นหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่และรับผิดชอบดำเนินการต่าง ๆ ในส่วนของสัตว์น้ำตามกฎหมายกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยมีการตั้งหน่วยงานภายในระดับสถาบันที่มีหน้าที่รับผิดชอบทางด้านโรคระบาดของสัตว์น้ำโดยตรง ทั้งข้าราชการกรมประมงในบางตำแหน่งก็เป็นผู้มีความรู้ความชำนาญในด้านโรคระบาดของสัตว์น้ำเป็นอย่างดี การที่กรมปศุสัตว์ไม่เสนอให้ข้าราชการกรมประมงมีอำนาจในการป้องกันและรักษาโรคระบาดของสัตว์น้ำตามมาตรา ๑๐ (๑) และ (๓) กับการกำหนดให้การใช้อำนาจตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๐ (๔) ต้องอยู่ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์จากกรมปศุสัตว์นั้น ทำให้กรมประมงมีข้อขัดข้องและมีความไม่คล่องตัวในการปฏิบัติงาน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการทำงานในการควบคุมโรคระบาดของสัตว์น้ำภายในประเทศต่อไปได้ และกรมประมงยังมีความเห็นแย้งในข้อกฎหมายว่า การปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่ของสัตวแพทย์ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๔๙ แม้จะมีลักษณะของการกระทำที่เป็นการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ตามพระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ แต่ก็เป็นกระทำของเจ้าหน้าที่ที่เป็นการใช้อำนาจของรัฐตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย จึงไม่ถือว่าเป็นการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ตามพระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ และถึงแม้จะมีการตีความข้อกฎหมายไปในทางที่เห็นว่าการปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่ของสัตวแพทย์ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์

พ.ศ. ๒๕๔๙ ถือว่าเป็นการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ตามพระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ ข้าราชการกรมประมงก็ยังสามารถจะกระทำการดังกล่าวได้ตามข้อยกเว้นในมาตรา ๒๙ (๔) แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ ดังนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงสามารถใช้อำนาจแต่งตั้งข้าราชการกรมประมงบางตำแหน่งเป็นสัตวแพทย์ให้มีอำนาจปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๔๙ ได้ทุกบทมาตรา และไม่ต้องการให้อยู่ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์จากกรมปศุสัตว์แต่อย่างใด

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์พิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่กรมปศุสัตว์กับกรมประมงมีความเห็นในข้อกฎหมายแตกต่างกันในการเสนอแต่งตั้งข้าราชการกรมประมงบางตำแหน่งเป็นสัตวแพทย์ตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๔๙ ทำให้เกิดปัญหาในการที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์จะใช้อำนาจตามมาตรา ๔ และมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๔๙ พิจารณาแต่งตั้งข้าราชการกรมประมงเป็นสัตวแพทย์ตามกฎหมายดังกล่าว ดังนั้น เพื่อให้การแต่งตั้งสัตวแพทย์ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นไปโดยถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงขอหารือปัญหาข้อกฎหมายต่อคณะกรรมการกฤษฎีกา ในประเด็นดังต่อไปนี้

๑. การปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่ของสัตวแพทย์ตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๔๙ ตามที่กำหนดในแต่ละบทมาตรานั้น มีข้อกำหนดตามบทมาตราใดที่ถือว่าการกระทำที่เป็นการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ตามพระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ หรือไม่

๒. หากถือได้ว่าการปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่ของสัตวแพทย์ตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๔๙ ที่กำหนดในบทมาตราใดเป็นการกระทำที่เป็นการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ตามพระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ แล้ว การจะแต่งตั้งข้าราชการกรมประมงซึ่งมิได้เป็นผู้ที่ได้อบรมและรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์จากสัตวแพทย์สภา ให้เป็นสัตวแพทย์ตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๔๙ นั้น มีข้อยกเว้นตามพระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ ให้กระทำได้หรือไม่ เพียงใด

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐) ได้ฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงของผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (สำนักงานปลัดกระทรวง กรมปศุสัตว์ และกรมประมง) และผู้แทนสัตวแพทย์สภา แล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า กรมประมงไม่มีบุคลากรที่เป็นสัตวแพทย์ แต่มีบุคลากรที่ได้รับการศึกษาอบรมทางด้านโรคสัตว์น้ำโดยเฉพาะ และมีหน่วยงานภายในกรมประมงทำหน้าที่ศึกษา วิจัย เกี่ยวกับโรคสัตว์น้ำเพื่อพัฒนาเทคนิคการตรวจวินิจฉัยโรคและวิธีการป้องกันรักษาโรคสัตว์น้ำ ซึ่งการดำเนินงานดังกล่าวในทางปฏิบัติได้มีการตรวจวินิจฉัยโรค การเจาะเลือด และการผ่าตัดสัตว์น้ำด้วย

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐) ได้พิจารณาข้อหารือประกอบกับข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้ว เห็นว่า ปัญหาที่หารือมา มีประเด็นที่ต้องพิจารณาเพียงประเด็นเดียวว่า

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์จะแต่งตั้งข้าราชการกรมประมงซึ่งมิได้เป็นผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์จากสัตวแพทย์สภา ให้ปฏิบัติหน้าที่สัตวแพทย์ตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๙๙ ได้หรือไม่ เพียงใด ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐) เห็นว่า มาตรา ๔^๑ แห่งพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๙๙ ได้นิยามคำว่า “สัตวแพทย์” หมายความว่า สัตวแพทย์ของกรมปศุสัตว์ หรือผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งโดยผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งนั้น พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๙๙ มิได้กำหนดคุณสมบัติหรือคุณวุฒิไว้ จึงเป็นดุลพินิจของรัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายดังกล่าวที่จะใช้อำนาจแต่งตั้งบุคคลใดๆ ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับโรคระบาดสัตว์ ให้ปฏิบัติหน้าที่สัตวแพทย์ตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์ ประกอบกับข้อ ๑ (๒)^๒ ข้อ ๓ ก. (๑๒) (จ) และ (๑๔) (จ)^๓ แห่งกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๕ กำหนดให้กรมประมงมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับการดูแลสุขภาพสัตว์น้ำ โดยมีหน่วยงานภายในกรมประมงมี

^๑ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

๑๐๑

๑๐๑

“สัตวแพทย์” หมายความว่า สัตวแพทย์ของกรมปศุสัตว์ หรือผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง

๑๐๑

๑๐๑

^๒ ข้อ ๑ ให้กรมประมง มีภารกิจเกี่ยวกับการศึกษา วิจัยและพัฒนาด้านการประมงเพื่อการจัดการทรัพยากรประมง ควบคุมการทำประมง และการผลิตสัตว์น้ำ และผลิตภัณฑ์ประมงที่มีมาตรฐานถูกสุขอนามัยให้มีปริมาณเพียงพอต่อการบริโภคภายในประเทศ และสามารถแข่งขันในตลาดโลกได้ ตลอดจนใช้ทรัพยากรประมงและทรัพยากรที่เกี่ยวข้องอย่างยั่งยืน โดยให้อำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

๑๐๑

๑๐๑

(๒) ศึกษา ค้นคว้า วิจัย และพัฒนาเกี่ยวกับการเพาะเลี้ยง การปรับปรุงพันธุ์ การผลิต การขยายพันธุ์สัตว์น้ำ ปลาสวยงาม พรรณไม้น้ำ อาหารสัตว์น้ำ สุขภาพสัตว์น้ำ เครื่องมือประมงและวิชาการด้านอื่นที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งกำหนดและรับรองมาตรฐานแหล่งเพาะเลี้ยงและแหล่งผลิตให้มีคุณภาพและถูกสุขอนามัย

๑๐๑

๑๐๑

^๓ ข้อ ๓ ส่วนราชการกรมประมง มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

ก. ราชการบริหารส่วนกลาง

๑๐๑

๑๐๑

(๑๒) สำนักวิจัยและพัฒนาประมงชายฝั่ง มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

๑๐๑

๑๐๑

(จ) ศึกษา ค้นคว้า วิจัยเกี่ยวกับโรคสัตว์น้ำชายฝั่งเพื่อพัฒนาเทคนิคการตรวจวินิจฉัยโรค และวิธีการป้องกันรักษาโรคสัตว์น้ำชายฝั่ง และออกใบรับรองสุขภาพสัตว์น้ำเพื่อการส่งออก

๑๐๑

๑๐๑

(๑๔) สำนักวิจัยและพัฒนาประมงน้ำจืด มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

๑๐๑

๑๐๑

(จ) ศึกษา ค้นคว้า วิจัยเกี่ยวกับโรคสัตว์น้ำจืดเพื่อพัฒนาเทคนิคการตรวจวินิจฉัยโรค และวิธีการป้องกันโรคสัตว์น้ำจืด และการออกใบรับรองสุขภาพสัตว์น้ำเพื่อการส่งออก การควบคุมการเกิดโรคระบาดและการใช้ยาในสัตว์น้ำ

๑๐๑

๑๐๑

อำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการศึกษา ค้นคว้า วิจัยเกี่ยวกับโรคสัตว์น้ำเพื่อพัฒนาเทคนิคการตรวจวินิจฉัยโรค และวิธีการป้องกันรักษาโรคสัตว์น้ำด้วย ดังนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ในฐานะผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๙๙ จึงมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการกรมประมงซึ่งมิได้เป็นผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์จากสัตวแพทยสภา ให้เป็นสัตวแพทย์ตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๙๙ ได้ แม้ว่ามาตรา ๒๙^๔ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๕๕ ได้บัญญัติห้ามมิให้ผู้ใดประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ หรือแสดงด้วยวิธีใด ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนเป็นผู้มีสิทธิประกอบวิชาชีพดังกล่าวโดยมิได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตจากสัตวแพทยสภาก็ตาม แต่มีกรณียกเว้นไว้ ๖ กรณี ซึ่งใน (๔) ได้บัญญัติยกเว้นไว้ให้ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง หรือเจ้าหน้าที่ของกระทรวง ทบวง กรม ซึ่งกระทำการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ตามอำนาจหน้าที่หรือตามที่ส่วนราชการมอบหมาย เป็นลายลักษณ์อักษร ดังนั้น ข้าราชการกรมประมงซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้เป็นสัตวแพทย์ดังกล่าวย่อมสามารถกระทำการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ตามพระราชบัญญัติ โรคระบาดสัตว์ พ.ศ.

^๔ มาตรา ๒๙ ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ หรือแสดงด้วยวิธีใด ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนเป็นผู้มีสิทธิประกอบวิชาชีพดังกล่าว โดยมิได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตจากสัตวแพทยสภา เว้นแต่ในกรณีอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) การประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ที่กระทำต่อสัตว์ของตนเอง ยกเว้นกรณีเป็นการเลี้ยงสัตว์เพื่อการพาณิชย์โดยมีขนาด ชนิด และจำนวนสัตว์ตามที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(๒) การรักษาพยาบาลสัตว์ โดยไม่รับสินจ้างรางวัล และการกระทำความผิดกล่าวต่อมิใช่เป็นการกระทำทางศีลธรรม การใช้รังสี การฝังเข็มเพื่อบำบัดโรคหรือระงับความรู้สึกหรือให้ยาควบคุมพิเศษ วัตถุประสงค์ต่อจิตและประสาท หรือยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น แล้วแต่กรณี

(๓) นักเรียน นักศึกษา หรือผู้รับการฝึกอบรมซึ่งทำการฝึกหัดหรือฝึกอบรมในความควบคุมของสถาบันการศึกษาวิชาสัตวแพทยศาสตร์ของรัฐ หรือที่ได้รับอนุญาตจากทางราชการให้จัดตั้งสถาบันการศึกษาหรือสถาบันทางสัตวแพทย์อื่นที่สัตวแพทยสภารับรอง ทั้งนี้ ภายใต้อำนาจควบคุมของเจ้าหน้าที่ผู้ฝึกหัดหรือผู้ให้การฝึกอบรมซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์

(๔) ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง หรือเจ้าหน้าที่ของกระทรวง ทบวง กรม เทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษอื่นตามที่กฎหมายกำหนด หรือสภาอากาศไทย ซึ่งกระทำการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ตามอำนาจหน้าที่หรือตามที่ส่วนราชการหรือหน่วยงานดังกล่าวมอบหมายเป็นลายลักษณ์อักษร

(๕) บุคคลซึ่งกระทรวง ทบวง กรม เทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษอื่นตามที่กฎหมายกำหนด หรือสภาอากาศไทย มอบหมายให้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ ทั้งนี้ ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด

(๖) การประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ของที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญของทางราชการหรือผู้สอนในสถาบันการศึกษาหรือสถาบันทางสัตวแพทย์อื่นที่สัตวแพทยสภารับรอง ซึ่งมีใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ของต่างประเทศ ทั้งนี้ โดยอนุมัติของคณะกรรมการ

๒๕๙๙ ได้ทุกกรณี โดยไม่ต้องอยู่ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ ดังเช่นบุคคลในมาตรา ๒๙ (๕)^๔ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จਾਲะ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กรกฎาคม ๒๕๔๘

^๔ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๔, ข้างต้น